

RPW/72269/2017 P
Data: 2017-05-30

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
Warszawa 30 maja 2017 r.

MINISTERSTWO FINANSÓW	
BIURO PODAWCZE	
Wpł.	2017 -05- 30
Dep.	zał.

Minister Finansów
Mateusz Morawiecki

Ul. Świętokrzyska 12
00-916 Warszawa

Działając w imieniu i z upoważnienia 130 osobowej grupy osób pokrzywdzonych, składam WNIOSEK o zmianę interpretacji przepisów dotyczących złożenia w urzędzie skarbowym oświadczenia, że zbywający przed upływem 5-ciu lat nieruchomość, którą nabył w latach 2007-2008 spełnia warunki do skorzystania z tzw. ulgi meldunkowej. Szczegóły sprawy zostały zawarte w załączonym do niniejszego pisma WNIOSKU.

[REDACTED]
[REDACTED]

Zał. Wniosek Grupy Osób Pokrzywdzonych

BIURO MINISTRA	
Wpłynęło dnia	
2017 -05- 30	AM
BMI	
MF-	

Warszawa, dnia 29 maja 2017 r.

**Do: Ministra właściwego ds. Finansów
Publicznych
Pana Mateusza Morawieckiego**

ul. Świętokrzyska 12,
00-916 Warszawa

WNIOSEK GRUPY OSÓB POKRZYWDZONYCH

Szanowny Panie Ministrze,

My niżej podpisani, występując jako osoby pokrzywdzone przepisami obowiązującymi od 1 stycznia 2007 r. do końca 2008 r., na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 126 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, dotyczącymi zasad opodatkowania przychodów ze sprzedaży nieruchomości, niniejszym wnosimy o wydanie przez Ministra właściwego ds. Finansów o wydanie w trybie art. 22 § 1 pkt. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 613) zwolnienia z opodatkowania w drodze rozporządzenia, na mocy którego zaniechane zostałyby w całości pobranie podatków, co do których organy podatkowe określiły zobowiązania podatkowe w podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu niezłożenia oświadczenia o skorzystaniu tzw. ulgi meldunkowej do zbytych nieruchomości, które zostały przez tych podatników nabyte w okresie od 1 stycznia 2007 r. do 31 grudnia 2008 r., pomimo, że osoby te były zameldowane na zbywanej nieruchomości przez okres dwunastu miesięcy przed datą zbycia.

Zwolnienie to podyktowane jest uzasadnionym interesem publicznym, który to jednocześnie związany jest z ważnym interesem każdej osoby należącej do osób pokrzywdzonych niniejszą ulgą.

Niniejsze rozporządzenie powinno dotyczyć osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, pokrzywdzonych przez tzw. ulgę meldunkową, obowiązującą w polskim systemie prawnym od 1 stycznia 2007 r. do 31 grudnia 2008 r. na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 126 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Zwolnienie ustanowione w rozporządzeniu miałoby zwalniać z opodatkowania grupę osób, które spełniły przesłankę związaną z zameldowaniem w lokalu na pobyt stały przez okres 12 miesięcy, jednakże nie złożyły stosownego oświadczenia do urzędu skarbowego określonego w art. 21 ust. 21 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, bądź złożone oświadczenie budzi wątpliwości organów podatkowych. Osoby te zwane będą dalej jako **grupa osób**.

Przepisy dotyczące tzw. ulgi meldunkowej zostały wprowadzone do polskiego porządku prawnego w sposób nagły i budzący wątpliwości interpretacyjne, co przełożyło się na stan nieświadomości podatników jak i stan pewnej niewiedzy osób pracujących w organach podatkowych, co bezpośrednio przełożyło się na błędne informowanie podatników o ciążących na nich obowiązkach. Podatnicy w praktyce nie składali oświadczeń najczęściej w wyniku niewiedzy, wprowadzenia w błąd przez notariuszy bądź pracowników urzędów skarbowych, a także zdarzały się sytuacje, gdzie, co prawda podatnik złożył stosowne oświadczenie, jednak zostało ono zgubione w urzędzie skarbowym, a sam podatnik nie posiadał potwierdzenia złożenia tego dokumentu.

W sytuacji, gdyby Minister właściwy ds. Finansów Publicznych nie miał możliwości wydania rozporządzenia zwalniającego określoną grupę osób z opodatkowania, wówczas prosimy Ministra o wydanie interpretacji ogólnej przepisów prawa podatkowego, zgodnie z którą niezłożenie oświadczenia o zameldowaniu w lokalu nie powodowałoby utraty prawa do skorzystania z ulgi meldunkowej, a tym samym ciążące na grupie osób należność przestało by być zobowiązaniem podatkowym.

UZASADNIENIE

1. Niedbałość legislacyjna ustawodawcy – problem z interpretacją przepisów.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 126 UoPIT, podatnikom dokonującym odpłatnego zbycia przysługiwała tzw. „ulga meldunkowa”, tj. zgodnie z ww. przepisem wolne od podatku były przychody uzyskane z odpłatnego zbycia:

- a) Budynku mieszkalnego, jego części lub udziału w takim budynku,
- b) Lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość lub udział w takim lokalu,
- c) Spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego lub udziału w takim prawie,
- d) Prawa do domu jednorodzinnego w spółdzielni mieszkaniowej lub udziału w takim prawie,

- jeżeli podatnik był zameldowany w budynku lub lokalu wymienionym w lit a-d na pobyt stały przez okres nie krótszy niż 12 miesięcy przed datą zbycia.

Natomiast zgodnie z art. 21 ust. 21 UoPIT, zwolnienie, o którym mowa powyżej, miało zastosowanie do przychodów podatnika, który w terminie 14 dni od dnia dokonania odpłatnego zbycia nieruchomości lub prawa majątkowego złoży oświadczenie, że spełnia warunki do zwolnienia, w urzędzie skarbowym, którym kieruje naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca zamieszkania podatnika.

Na tle powyższych przepisów powstał problem interpretacyjny, czy złożenie oświadczenia zgodnie z art. 21 ust. 21 UoPIT, stanowi warunek konieczny do tego aby skorzystać z ulgi mieszkaniowej, czy też kwestią przesadzącą o możliwości skorzystania z tej preferencji jest jedynie spełnienie przesłanek wskazanych w art. 21 ust. 1 pkt 126 UoPIT, tj. zameldowanie w budynku lub lokalu na pobyt stały przez okres nie krótszy niż 12 miesięcy przed datą zbycia.

W przeciwieństwie bowiem do oświadczenia o przeznaczeniu przychodów na cele mieszkaniowe składanego w stanie prawnym obowiązującym do dnia 31 grudnia 2006 r., jak również w stanie prawnym obowiązującym od 1 stycznia 2009 r., złożenie oświadczenia w omawianym stanie prawnym (2007 r. – 2008 r.) jest warunkiem koniecznym do korzystania ze zwolnienia, tj. zwolnienie nie przysługuje nawet jeżeli podatnik spełni materialne przesłanki zwolnienia.

Przykładowo, w stanie prawnym obowiązującym do końca 2006 r. podatek z tytułu odpłatnego zbycia nieruchomości był płatny bez wezwania w terminie 14 dni od dnia dokonania odpłatnego zbycia, na rachunek urzędu skarbowego właściwego według miejsca zamieszkania podatnika, jednakże zryczałtowany podatek ze sprzedaży nieruchomości nie był określany wówczas, gdy podatnik uzyskujący przychód w terminie 14 dni od dnia dokonania sprzedaży złoży oświadczenie, iż przychód uzyskany ze sprzedaży przeznaczy na cele uzasadniające zwolnienie tego przychodu od podatku, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 32 lit. a lub lit. e Ustawy o PIT, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2006 r. Należy jednak wskazać, że **niezłożenie oświadczenia w terminie 14 dni od daty sprzedaży nie wyłącza możliwości zwolnienia uzyskanego przychodu z podatku**, jeżeli podatnik w terminie określonym w art. 21 ust. 1 pkt 32 lit. a) wyda uzyskane pieniądze na cele określone w tym przepisie – tak np.: Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego (do 31 grudnia 2003) w Szczecinie z dnia 4 marca 1998 r., sygn. akt: SA/Sz 900/97.

W konsekwencji powyższego, należy uznać, że w stanie prawnym obowiązującym do 2006 r., niezłożenie oświadczenia o zamiarze skorzystania ze zwolnienia w zapłacie podatku z tytułu odpłatnego zbycia nieruchomości nie miało wpływu na możliwość skorzystania ze zwolnienia, natomiast w stanie prawnym obowiązującym w omawianej sprawie (lata 2007 - 2008), niezłożenie oświadczenia o zamiarze skorzystania ze zwolnienia, pozbawiało tego prawa.

Powyższe okoliczności, tj. niechlujność ustawodawcy oraz nagła zmiana przepisów, przełożyły się na stan nieświadomości podatników (jak również osób działających w imieniu Organów podatkowych).

Nadmienić należy również, że omawiana regulacja prawna dotycząca „ulgi meldunkowej” była regulacją budzącą poważne wątpliwości interpretacyjne jak również wątpliwości co do

jakości ustanowionych przepisów, przykładowo, wątpliwości budziły następujące zagadnienia:

- 1) czy podatnik musi być zameldowany na nieruchomości przez okres 12 bezpośrednio przed datą zbycia, czy też mógł być zameldowany wcześniej?
- 2) czy podatnik musiał być zameldowany przez okres 12 miesięcy przed datą zbycia w sposób ciągły, czy można uwzględnić „przerywane” zameldowanie?
- 3) czy podatnik musiał być właścicielem nieruchomości, na której był zameldowany przez okres 12 miesięcy przed datą zbycia?
- 4) czy oboje małżonków musi być zameldowanych na nieruchomości należącej do wspólności majątkowej małżeńskiej, jeżeli chcą skorzystać z ulgi meldunkowej, czy też wystarczy zameldowanie jednego z nich?
- 5) czy zwolnienie obejmuje jedynie przychód z tytułu odpłatnego zbycia budynku mieszkalnego, czy również innych części nieruchomości (grunty, garaże, budynki niemieszkalne położone na gruncie, etc.) i jak takiego wydzielenia kwotowo dokonywać?
- 6) czy obcokrajowcy mogą skorzystać z omawianego zwolnienia podatkowego, jeżeli nie mogą oni uzyskać zameldowania na pobyt stały?

Jeżeli idzie zaś o samą kwestię dotyczącą złożenia oświadczenia o zamiarze skorzystania z „ulgi meldunkowej”, pojawiały się następujące problemy:

- 1) jakie informacje ma zawierać oświadczenie o zamiarze skorzystania z ulgi meldunkowej?
- 2) dlaczego ustawodawca nie wprowadził wzoru omawianego oświadczenia?
- 3) czy złożenie oświadczenia jest warunkiem koniecznym, aby skorzystać ze zwolnienia?
- 4) czy jest możliwe przywrócenie terminu do złożenia oświadczenia, jeżeli podatnik z przyczyn obiektywnych nie mógł go złożyć (np. wypadek, choroba, pobyt w szpitalu, etc.)?
- 5) czy w przypadku śmierci podatnika, jego spadkobierca może złożyć zamiast niego oświadczenie o zamiarze skorzystania z ulgi meldunkowej?

Przedstawione powyżej wątpliwości co do interpretacji omawianej regulacji, znalazły potwierdzenie w działaniach ustawodawcy, tj. podjęto działania w celu ich zmiany – przepisy obowiązywały jedynie dwa lata (2007 – 2008 r.).

Mając na uwadze powyższe, w ocenie grupy osób, absolutnie nieuzasadniona jest wykładnia prowadząca do tego, aby wyciągać tak surowe konsekwencje (pozbawienie prawa do zwolnienia), jedynie z uwagi na niezłożenie oświadczenia, które **nie miało przypisanej prawem formy**, jak również funkcjonowało w reżimie prawnym, który wywoływał liczne spory i kontrowersje.

Kontynuując, omawiany reżim prawny budzi poważne wątpliwości natury konstytucyjnej, tj. wypływającej z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa.

Zasada zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa opiera się na pewności prawa, rozumianej w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego jako pewien zespół cech przysługujących prawu, które zapewniają jednostce bezpieczeństwo prawne. Dzięki tym cechom prawa **jednostka ma możliwość podejmowania decyzji o swoim postępowaniu w oparciu o pełną znajomość przesłanek działania organów państwowych oraz konsekwencji prawnych, jakie jej działania mogą pociągnąć za sobą.** Jednostka winna mieć możliwość określenia zarówno konsekwencji poszczególnych zachowań i zdarzeń na gruncie obowiązującego w danym momencie stanu prawnego jak też oczekiwać, że prawodawca nie zmieni ich w sposób arbitralny.

Jak wskazuje w swoich orzeczeniach Trybunał Konstytucyjny: „(...) pewność prawa oznacza (...) możliwość przewidywania działań organów państwa i związanych z nimi zachowań obywateli. Przewidywalność działań państwa gwarantuje zaufanie do ustawodawcy i do stanowionego przez niego prawa (...)”. Tak: Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 2 marca 1993 r., sygn. akt: K. 9/92.

W innym orzeczeniu Trybunał Konstytucyjny wskazał, że: „(...) zasada zaufania w stosunkach między obywatelem a państwem przejawia się m.in. w takim stanowieniu i stosowaniu prawa, by nie stawało się ono swoistą pułapką dla obywatela i aby mógł on układać swoje sprawy w zaufaniu, iż nie naraża się na prawne skutki, których nie mógł przewidzieć w momencie podejmowania decyzji i działań oraz w przekonaniu, iż jego działania podejmowane pod rządami obowiązującego prawa i wszelkie związane z nimi następstwa będą tak że i później uznane przez porządek prawny (...)” Tak: Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 24 maja 1994 r., sygn. akt: K 1/94.

W kontekście powyższego, pragniemy wskazać, że w tej sytuacji właśnie z taką „pułapką”, o jakiej wspominał Trybunał Konstytucyjny, mamy do czynienia w niniejszym wniosku do Ministra. Potwierdza to zarówno wielokrotna zmiana przepisów dotyczących odpłatnego zbycia nieruchomości, liczne wątpliwości interpretacyjne, jak również sposób wykładni przepisów przez organy podatkowe i sądy administracyjne pod rządami poszczególnych reżimów prawnych. Nie można mówić o zaufaniu do państwa i stanowionego przez nie prawa, jeżeli wprowadzona „ulga meldunkowa” wywołuje tak wiele kontrowersji, pytań i sporów.

Wszystkie okoliczności omówione powyżej doprowadziły do stanu niepewności w sytuacji podatkowej grupy osób i mają istotne znaczenie przy ocenie przedmiotowej sprawy.

2. Ważny interes podatnika i interes publiczny.

Wskazać należy na wstępie, iż określenie zobowiązania podatkowego przez organy podatkowe, gdzie zobowiązanie to według organów podatkowych z uwagi na niezłożenie oświadczenia o chęci skorzystania z ulgi meldunkowej, drastycznie pogorszyło sytuację

finansową osób należących do grupy pokrzywdzonej. Osoby te często otrzymywały decyzje określające wysokość zaległości podatkowej wraz z równie wysoką kwotą odsetek za zwłokę nawet i do pięciu lat od chwili sprzedaży nieruchomości, co do której skorzystali z ulgi meldunkowej nie składając przy tym oświadczenia.

Należy wskazać także, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądów administracyjnych: „(...) **Przy ocenie ważnego interesu podatnika i interesu publicznego przyczyny, które doprowadziły do powstania stanu zaległości nie mają istotnego znaczenia (...)**” (tak: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 lutego 2012 r., sygn. akt: II FSK 1652/10).

Niezależnie od tego, że Organ powinien uwzględniać przyczyny które doprowadziły do powstania zaległości podatkowej, Organ podatkowy, powinien również mieć na uwadze obecną sytuację podatnika: „(...) **Przesłanki umorzenia zaległości podatkowej, wymienione w art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej, ważny interes podatnika oraz interes publiczny stanowią terminy nieostre, co oznacza, że ich treść musi być ustalona w konkretnej sprawie. Dla organu podatkowego oznacza to, że w każdej rozpatrywanej sprawie indywidualnie musi on ustalić i ocenić na czym polega ważny interes podatnika oraz interes publiczny. Kryterium ważnego interesu podatnika wymaga wykazania konkretnych okoliczności, które uniemożliwiają wywiązywanie się z ciążących obowiązków podatkowych bez doraźnej pomocy ze strony organów podatkowych.**

Z kolei nakaz uwzględnienia interesu publicznego oznacza dyrektywę postępowania, zgodnie z którą należy mieć na względzie respektowanie wartości wspólnych dla całego społeczeństwa, takich jak sprawiedliwość, równość, bezpieczeństwo, zaufanie obywateli do organów władzy, sprawność działania aparatu państwowego. (...)” (tak: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 31 maja 2016 r., sygn. akt: I SA/Ke 216/16).

Powyższą argumentację podsumował Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 30 listopada 2011 r., sygn. akt: II FSK 1026/10: „(...) **Generalnie rzecz ujmując ważnym interesem każdego podatnika jest obniżenie jego obciążeń. (...) Zgodnie z przyjętym w orzecznictwie i literaturze przedmiotu stanowiskiem, okolicznościami stanowiącymi "ważny interes podatnika" mogą być: znaczne pogorszenie sytuacji ekonomicznej podatnika, w szczególności na skutek zdarzenia losowego, zagrożenie jego egzystencji lub zastosowanie się do błędnego pouczenia (informacji) ze strony władz skarbowych. Jest to całościowy obraz okoliczności dotyczącej sytuacji podatnika, w szczególności aktualnej, lecz nie bez pominięcia przyczyn, które tą sytuację spowodowały. (...)**”.

Dodatkowo wskazać należy na argumentację Naczelnego Sądu Administracyjnego w wyroku z dnia 2 lutego 2017 r. o sygn. II FSK 4126/14, gdzie Sąd wskazał: „(...) **pojęcia ważnego interesu podatnika nie można ograniczać tylko i wyłącznie do sytuacji nadzwyczajnych, czy też zdarzeń losowych uniemożliwiających uregulowanie zaległości podatkowych, albowiem pojęcie to funkcjonuje w zdecydowanie szerszym znaczeniu, uwzględniającym nie tylko**

sytuacje nadzwyczajne, ale również normalną sytuację ekonomiczną podatnika, wysokość uzyskiwanych przez niego dochodów oraz wydatków, a w tym względzie również wydatków ponoszonych w związku z ochroną zdrowia własnego lub członków najbliższej rodziny (koszty leczenia). (...)”

Powyższe jednak nie zostało nigdy zastosowane przez Organy podatkowe w każdej ze spraw osób należących do grupy pokrzywdzonej. Organy podatkowe odmawiały tym osobom zwolnienia z zaległości podatkowych, przez co na osobach tych ciąży aktualnie konieczność spłaty zadłużenia względem Skarbu Państwa. Osoby te są często osobami w podeszłym wieku, których jedynym źródłem utrzymania jest otrzymywana emerytura. Potrącanie kwot z emerytury na rzecz zaległości podatkowych stwarza sytuację, w której osoby te często pozostają bez środków do życia.

Podatnicy, którzy nabyli prawa do nieruchomości w latach od 2007 do 2008 i nie złożyli oświadczenia, pomimo przeznaczenia przychodów ze sprzedaży nieruchomości na cele mieszkaniowe nie są objęci zwolnieniem podatkowym, w związku z czym wszczynane były wobec nich postępowania podatkowe oraz karno – skarbowe zmierzające do wyegzekwowania zaległego podatku od dochodu ze sprzedaży nieruchomości wraz z pięcioletnimi odsetkami za zwłokę.

W tym miejscu należy powołać się na raporty Najwyższej Izby Kontroli, zgodnie z którymi taka sytuacja, jak opisana powyżej, może dotyczyć nawet i 15% wszystkich podatników, którzy nabyli nieruchomość w okresie od 2007 do 2008 roku i zbyli je przed upływem 5 lat. Tak: Najwyższa Izba Kontroli w wystąpieniu pokontrolnym nr. LBY – 4101-027-01/2013 P/13/139.

Skala tego problemu jest na tyle poważna, iż wobec osób fizycznych, które znalazły się w takiej sytuacji, dochodzone są należności podatkowe w wysokości od kilkudziesięciu tysięcy złotych do nawet kilkuset tysięcy złotych, co powoduje całkowitą destabilizację życiową jak i zawodową tych podatników.

3) Rozstrzygnięcie wątpliwości na korzyść podatnika

Wobec opisanego powyżej stanu niepewności i niejasności przepisów dotyczących składania oświadczenia o korzystaniu z ulgi meldunkowej, przy interpretacji przepisów regulujących ten obowiązek, należy kierować się zasadą wyrażoną w art. 2a o.p., zgodnie z którą „*niedające się usunąć wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego rozstrzyga się na korzyść podatnika*”.

Wobec tego, że przepis ten zaczął obowiązywać dopiero od 1 stycznia 2016 r., należy odwołać się do interpretacji ogólnej z dnia 29 grudnia 2015 r. wydanej przez Ministra

Finansów o sygn. PK4.8022.44.2015, która wyjaśnia sposób i zakres stosowania przedmiotowego przepisu.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że zasada uregulowana w art. 2a o.p. dotyczy wątpliwości natury prawnej a nie faktycznej. Z tej też przyczyny przepis ten znajduje zastosowanie co do osób pokrzywdzonych. Wskazać bowiem należy, że pokrzywdzone osoby nie kwestionują ustaleń stanu faktycznego, a swoją argumentację opierają tylko i wyłącznie na wykładni obowiązujących przepisów, które jak wyżej wskazano, budzą wiele kontrowersji i są niejasne.

Co więcej, przywołana interpretacja ogólna Ministra Finansów wskazuje, że przepis z art. 2a o.p. ma zastosowanie w szczególności w sytuacjach, gdy powstałe wątpliwości dotyczą złożenia przez podatnika deklaracji podatkowej lub rozliczeń w niej poczynionych:

*„W kontekście art. 2a o.p. przez „korzyść podatnika” należy rozumieć optymalne dla niego rozwiązanie prawne spośród tych, które zarysowały się w trakcie wykładni przepisu. **To, jakie rozwiązanie jest korzystniejsze dla podatnika, skazuje sam podatnik np. dokonując rozliczenia w treści deklaracji podatkowej albo prezentując swoje stanowisko w tym zakresie w toku postępowania podatkowego”.***

Z powyższego wynika, iż to podatnik, deklarując kwotę podlegającą zwolnieniu podatkowemu, wskazuje, jaka wykładnia przepisów jest dla niego korzystniejsza w myśl art. 2a o.p. Podkreślić należy, że taka sytuacja miała miejsce w indywidualnych sprawach grupy osób, gdzie osoby te jako podatnik spełniły wszelkie wymogi do uzyskania ulgi meldunkowej, stawiane przez prawo materialne, natomiast nie złożyli swoich oświadczeń w określonym terminie lub też swoje oświadczenia zawarli na formularzu PIT-39, gdzie zadeklarowali kwotę wolną od podatku, w zakres której wchodziła cena uzyskana ze sprzedaży nieruchomości.

Wskazać przy tym należy, iż zgodnie z poglądami doktryny, przepis art. 2a o.p. zawiera normę interpretacyjną skierowaną głównie do organu podatkowego, dla którego korzyść podatnika powinna być jednym z elementów wykładni przepisów stosowanych w danej sprawie:

*„Obszar „niedających się usunąć wątpliwości” w toku stosowania przepisów prawa podatkowego do konkretnych stanów faktycznych istnieje w równym stopniu dla podatnika i dla organów (podatkowych i skarbowych). **Sam przepis [art. 2a o.p.] skierowany jest jednak do organów, które na etapie weryfikacji prawidłowości rozliczeń podatnika zobowiązane są do dokonania wyczerpujących ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy, prawidłowej wykładni i zastosowania obowiązujących w danym okresie przepisów i oceny działań podatnika z tak prawidłowo zastosowanymi przepisami”.** Augustyn Jarosław, Podatnik ma prawo do korzystnej interpretacji. Opublikowano: Pr i P. 2015/12/2-6.*

Wskazać należy, że wobec podnoszonej powyżej niedbałości legislacyjnej ustawodawcy, zastosowanie prostych reguł wykładni może być wysoce utrudnione, co przemawia za zastosowaniem art. 2a o.p.

Tym samym, zgodnie z powyższym, uznać należy, że wydanie rozporządzenia zwalniającego z opodatkowania osoby pokrzywdzone spełni przesłankę ważnego interesu podatnika jak i interesu publicznego, dodatkowo czyniąc zadość niejasnym przepisom.

Mając na uwadze powyższe, wnosimy jak na wstępie.

W imieniu grupy osób pokrzywdzonych

[Redacted signature block]